

Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1902-1904 : L 84:1 - 17

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Värnske.

Jag har inte fått ditt brev än, men det är något postbärare slarf, jag skrifver ändå för att ej den goda ordningen skall rubbas, eftersom han jag väntar en del saker att svara på, så jag ej hamna ners, då jag hade influensa.

Jag har inte svarat om Helledag därför att jag varit rätt nöjd med mitt ben i vinter, inte har det varit idealiskt, men det har nå annåningom blifvit bättre, men efter influensan är det så dåligt just som i fjol i Göteborg, det känns hur den har slagit mig med slår, den prinner och dansar om i de andra musklerna. Det är en otäck sjukdom. Jag skall bada några gånger och hjälpa inte det, så är jag nog mjuk för vad som helst.

Samma penna har Birger vunnit igår på tombole, nej på fiskning, med bläck. Till en riktig fountain pen för 10 öre, min kostar 10 Kr. Det är en stor lycka.

Hvad du är förtjust i Beck, jag börjar märka på att bli svart sjuk. Jag undrar hvad det skall bli af, nu börjar det så stilla ansett blomma, så kommer hon väl hem till dig och hvad blir det sedan af. Jag tycker förresten att du en gång borde bjuda henne till dig. Jag tänker många gånger på all den glädje, som man kunde göra en kvast när och ej gör af litiglighet eller af byggnadhet.

Vet du just nu kommer mamma och berättar något så förfärligt. Det är att Gundlars bror är död, en präktig stark ung man (49 år), den enda han hade i världen utom hennes mor, som väl är 90 eller så omkring. Han har brorsträ och fem barn, men de kommer väl reda sig, men detta är gräsligt för min stockars vän. Han kunde fara dit om sommararna tejs han bodde på landet, han kunde sända dit grannarna, då han behöfde vara ensam, och han hade ju honom som ett stöd i alla sina angelägenheter. Nu har han knappt några andra stötpingar på sin sida, endast sin massa många nyskor, som väl för hans skull vända sig om henne.

Och hvad det dock är förfärligt med människor, som inte äro i och för sig, ja du har själf gått igenom det, tills du

vare ditt arbete, men Lunda är för gammal och för sjuk-
lig för att göra något, jag kan inte se en skymt af glädje
för henne.

Jag skulle ha talat om att vi igen voro på en barmfest
vi allesammans, men jag har kommit en skärning alldeles.

Jag tyckte att den första Reverkiewartikeln var ganska bra-
lös ganska mycket starkare och den andra var det ännu mer. Jag
kan säga Rönne mig upprörd öfver den ringa betydelse,
Kondström tillnämner Konstn, men jag blir det ännu mer ge-
nom Ellen Keys Konstföreskrattning. Och jag förstår ju att
för flestahet människor är ordet Konst helt dött och kunde
nästan lika gärna vara borta ur lifvet, Det gäller verkligen
för oss i Sverige att ej taga stora ord i munnen, men att genom ett
auspråkklart och stilla skapande uppföras hela folket till att bli
Konstännare. Här böses ju så mycket, men på människor vet
att säga, då ha den de lösa är ett Konsterk eller ej, författarna och
kritiker vet det knappast själva. Det är ett helt berg vi hafva
att flytta i afseende på denna stora lidgiltighet för litteraturen
som Konst, allt behöfver höjas, äblas förbättras hos våra läsare
innan de kunna förstå och älska oss. Jag tror inte så mycket
på publiken, åtminstone ej på den svenska. ~~Om~~ du gör, men
jag hoppas att du och jag och flera af oss andra utföra ett stilla
arbete för att uppföra den.

Det var bra roligt med den stora dagboken och med Gust
Abolf studiet. Jag skulle säga dig en bit från Hedvig Elisabeth
Charlotts förmåning av Stockholms Dagblad. Tro me bara ej att
det är en Kritik, då det kommer. Jag förstår att du ohyg-
ligen möter J. H. men jag tror inte det gör något, jag tror
att det blir lustigt. Ja hvad det är godt, då me vännere
ha det bra. Jag är mycket ledsen. Och jag Rönne mig
så maktlös, jag förmår ingenting. Jag kan inte en gång
bjuda hit Lunda, jag vet ej om hon skulle trivas med mannen
och det är tusen andra omöjligheter som du nog förstår.
Jag diktar på min bok, men skaparen ej.

Din Selma.